

WALCZĄCY W MODLITWIE

Tekst przewodni: Ps 116,1-2.

Zakres studium: Dn 2,20-23; 6,10-11.

Część I: Przegląd

Modlimy się, bo wiemy, że Bóg słyszy nasz głos i odpowiada na nasze modlitwy (Ps 116,1-2). Tak więc nasze modlitwy są przede wszystkim odpowiedzią kierowaną do Boga, który podjął inicjatywę, by przywieść nas z powrotem od Niego. Istotnie znaczenie ma fakt, że pobożność wyrażana w psalmach zawierających modlitwy starożytnych Izraelitów jest opisana jako odpowiedź skierowana do Boga, Stwórcy i Dawcy życia (Ps 95,1-6; 100,1-3). Modlitwa jednocześnie podtrzymuje nasze duchowe życie. „Modlitwa jest oddechem duszy” (Ellen G. White, *Prayer*, s. 12).

Aby lepiej zrozumieć znaczenie i funkcje modlitwy, posłużymy się dwoma przykładami modlitw z *Księgi Daniela*, w której modlitwa odgrywa istotną rolę. Dwa szczególne przykłady w Dn 2 i Dn 6 są reprezentatywne ze względu na osobowość Daniela.

W rozdziale 2. Daniel i jego trzej przyjaciele proszą Pana, by objawił im znaczenie proroczego snu króla - snu dotyczącego przyszłości świata (Dn 2,20-23). Następnie dziękczynna modlitwa Daniela za łaskawą Bożą odpowiedź jest zapisana poetyckim językiem.

W rozdziale 6. Daniel, który pełnił wówczas funkcję najwyższego zarządcy królestwa Persji, zwraca się do Boga z prośbą i dziękczynieniem, choć czyni to z narażeniem życia (Dn 6,10-11). Treść tej szczególnej modlitwy nie jest zapisana w *Księdze Daniela*, ale rozdział umieszcza ją w kontekście intrygi uknutej przeciwko Danielowi na dworze królewskim.

Część II: Komentarz

Apokaliptyczna modlitwa (Dn 2,20-23). Te proste wyrazy chwały są pierwszą modlitwą zapisaną w *Księdze Daniela*. Modlitwę tę sprowokowało szczególne wydarzenie. Król Babilonu miał sen, który wielce go zaniepokoił. Co gorsza, zapomniał treść snu i za nic nie był w stanie go sobie przypomnieć. Także żaden z królewskich magów nie potrafił spełnić prośby króla, przypomnieć mu sen i wyłożyć go. Wtedy Nebukadnesar uświadomił sobie, że Chaldejczycy to zwodziciele i szarlatani. Król wpadł w gniew i nakazał zgładzić rzekomych mędrców babilońskich (Dn 2,14). Niestety do tego grona zaliczył Daniela i jego trzech towarzyszy. Na wieść o tym czterej młodzi ludzie zaczęli się modlić. Choć słowa ich modlitw nie są zapisane, tekst biblijny mówi nam, że Daniel poprosił swoich trzech przyjaciół, by razem „wybłagali u Boga niebios miłosierdzie” (Dn 2,18). W odpowiedzi na ich modlitwę Bóg objawił sen i jego znaczenie Danielowi w proroczej wizji (Dn 2,19). Potem Daniel błogosławił Boga Niebios w pięknej modlitwie dziękczynnej. Te modlitwy – błagalna i dziękczynna - mają szereg wspólnych cech.

A. Wyjątkowość. Modlitwa Daniela i jego przyjaciół jest szczególną modlitwą, wyjątkową, gdyż została zanieśiona w odpowiedzi na niespodziewane wydarzenie grożące im pewną śmiercią. Ten pierwszy przypadek zapisanej modlitwy w *Księdze Daniela* dotyczy „tajemnicy”, której nikt nie mógł wyjawić, a której objawienie miało uratować Daniela i jego przyjaciół (Dn 2,18). Tak więc Daniel i jego przyjaciele nie modlili się jedynie z nawyku czy w ramach realizacji wzorca kulturowego. Ponieważ ich modlitwa była wyjątkowa, osadzona w szczególnej sytuacji i doświadczeniu, możemy być pewni, że była szczerą i płynęła z serca.

B. Spotkanie. Modlitwa Daniela i jego przyjaciół nie była mistycznym doświadczeniem, chwilową duchową refleksją mającą przynieść odprężenie i uspokojenie. Daniel postanowił spotkać się z Kimś, kogo nie był w stanie kontrolować ani przewidzieć - Kimś górującym nad nim władzą i potęgą, „Bogiem niebios” (Dn 2,18). Ten Bóg jest prawdziwym Bogiem, Bogiem ukrytym. Izajasz mówi o Nim: „Zaprawdę, jesteś Bogiem ukrytym” (Iz 45,15). Ponieważ Bóg ukrywa swoje oblicze (w przeciwieństwie do bożków), Daniel nie liczy na to, że jego prośba zostanie automatycznie spełniona. Daniel i jego przyjaciele przychodzą do Boga z pokorą, błagając o Jego miłosierdzie. Ich prośba jest przekładana z uniżeniem, podobnie jak prośba upartej wdowy w przypowieści Jezusa (Łk 18,1-8). Jej upór, podobnie jak wytrwałość Daniela i jego przyjaciół, przywodzi na myśl modlitwę Jakuba, kiedy zmagał się z Bogiem: „Nie puszcę cię, dopóki mi nie pobłogosławisz” (Rdz 32,26).

C. Ruch od góry w dół. Choć modlitwa człowieka podnosi duszę wzwyż ku Bogu, Boża odpowiedź oznacza ruch Boga od góry w dół, do nas. W tym leży zasadnicza różnica między modlitwą Daniela i jego przyjaciół a modlitwami Chaldejczyków, których religia składała się między innymi z magicznych praktyk. Według Chaldejczyków cały proces wypełnienia nakazu króla miał się odbywać na dole, w dziedzinie ludzkiej ziemskiej egzystencji. Zatem proces ten miał się zasadzać na ich technicznej biegłości i skuteczności magicznych formuł. Dla nich dostęp do boskiej dziedziny był niemożliwy, jako że rzekomi bogowie „nie mieszkają wśród ludzi” (Dn 2,11).

Tymczasem dla Daniela Bóg Niebios zniża się i objawia „tajemnice” królewskiego snu (Dn 2,28). Jeśli Bóg odpowiada na nasze modlitwy, to nie ze względu na nasze zasługi czy jakość naszej modlitwy. Odpowiedź Boga zależy nie od nas, ale od Niego i Jego dobroci. Ta zasada zupełnej zależności od dobroci Boga stanowi sedno systemu ofiarniczego wskazującego na ofiarę Chrystusa. Dlatego Jezus jako wypełnienie zapowiedzi symbolicznych ofiar nakazał nam zwracać się do Ojca powołując się na Jego, Jezusa, imię (J 16,23).

D. Wdzięczność. Ponieważ Bóg odpowiedział na prośby Daniela, dziękczynienie jest zasadniczą częścią modlitwy Daniela (Dn 2,20-23). Daniel błogosławił Boga za to, że dał mu „mądrość i moc”, które należą wyłącznie do Niego (Dn 2,20). W ten sposób Daniel uznał swoją zupełną zależność od Boga. Ponadto Daniel rozumiał miłosierną łaskę Boga. Wszystko, co otrzymujemy od Boga, jest darem Jego łaski, a nie efektem naszej mądrości (Dn 2,30).

E. Proroctwo. Choć odpowiedź Boga na modlitwę Daniela uratowała życie Daniela i mędrców babilońskich, to jednak jeszcze ważniejsze w związku z tą odpowiedzią jest zbawienie króla i przyszłe zbawienie świata. Daniel błogosławił Boga za coś więcej niż własne ocalenie. Dziękował Bogu za Jego obecność w dziejach ludzkości i Jego panowanie nad wydarzeniami w świecie. Daniel dziękował Bogu także za Jego moc zmieniania czasów, usuwania królów i ustanowienia Jego wiecznego królestwa (Dn 2,44). Podobnie w Modlitwie Pańskiej Chrystus wskazał tę właśnie nadzieję: „Przyjdź królestwo Twoje” (Mt 6,10).

Modlitwa o mądrość (Dn 6,10-11). W Dn 6 modlitwa Daniela nie podlega wpływowi bieżących wydarzeń, ale jest niezależna od nich. Choć Daniel dobrze wiedział o królewskim dekreście, który właśnie wszedł w życie, zakazującym modlić się do jakichkolwiek bogów z wyjątkiem króla, nadal modlił się do Boga Niebios (Dn 6,10). Taka modlitwa była jego codzienną praktyką. Miała ona kilka szczególnych cech:

Prywatność. Daniel udał się na modlitwę do swojego pokoju na piętrze. Jezus radzi nam: „Ale ty, gdy się modlisz, wejdź do komory swojej, a zamknąwszy drzwi za sobą, módl się do Ojca swego” (Mt 6,6). Modlitwa Daniela była prywatna i osobista, „w ukryciu” (Mt 6,6), przeznaczona wyłącznie dla Boga. Jeśli modlimy się po to, by inni nas słyszeli, w nadziei, że wzbudzimy ich podziw i zyskamy reputację, modlitwa staje się narzędziem relacji publicznych, popisem krasomówstwa i pychy. Co gorsza, taka modlitwa sprzyja chęłpieniu się, a nie spotkaniu się z Bogiem. Chęłpliwe modlitwy mogą zostać docenione przez niektórych ludzi, ale nie zostanie dobrze przyjęta przez Boga.

Bezpieczeństwo. Daniel modlił się w pokoju, który był stałym miejscem jego osobistych nabożeństw. Pokój na piętrze znajdował się prawdopodobnie na dachu parterowego budynku i dawał schronienie przed hałasem dochodzącym z ulicy. Modlitwa jest w ten sposób skojarzona z miejscem odseparowanym od zwyczajnych trosk życia - miejscem, do którego nie mają przystępu zmartwienia i szum powszedniości. Takie miejsce jest miejscem bezpiecznym, w którym nasza uwaga może być skupiona na Bogu i nie jest rozpraszana sprawami drugorzędnymi.

Regularność. Daniel pielęgnował zwyczaj modlenia się trzy razy dziennie, a regularna modlitwa wyznaczała rytm jego dnia. Modlił się wczesnym rankiem, przygotowując się do pracy. Następnie modlił się w południe podczas przerwy w pracy. Wreszcie modlił się na koniec dnia, po skończonych zajęciach, udając się na spoczynek. W ten sposób Daniel świadomie podtrzymywał swoją praktykę modlitwy w sposób zdyscyplinowany i zgodnie z ustalonym nawykiem. Jego przykład uczy nas znaczenia połączenia modlitwy z planem dnia. Modlitwa nie powinna być zależna od nastroju i emocji. Musi być częścią naszego planu, jak posiłki, praca i inne codzienne zajęcia i spotkania.

Pokora. Choć w *Biblii* jest mowa o modlitwie w różnych fizycznych postawach (stojące z wyciągniętymi ramionami, pochyloną głową itd.), najbardziej zalecaną postawą w modlitwie jest postawa klęcząca, wyrażająca pokorę. Ukłonienie i oddanie pokłonu Panu stanowi uznanie naszej małości i niegodności oraz naszego szacunku i poświęcenia się Bogu i służbie dla Niego.

Nadzieja. Praktyka modlitwy Daniela trzy razy dziennie była zbieżna z planem składania ofiar w świątyni Jerozolimskiej (1 Krn 23,30-31). W Babilonie Daniel zwracał się twarzą w stronę Jerozolimy. W swojej modlitwie podczas poświęcenia świątyni Salomon nawiązał do potrzeby modlitwy w czasach ewentualnego wygnania, kiedy Izraelici znajdą się z dala od swojego kraju i nie będą mogli odwiedzać świątyni w Jerozolimie (1 Krl 8,47-49). Powiązanie modlitwy na wygnaniu ze świątynią jerozolimską było także wyrazem nadziei na powrót do ziemskiej Jerozolimy i ostateczne zamieszkanie w Nowym Jeruzalem w Niebie.

Część III: Zastosowanie

Wskazówka dla nauczyciela: Zachęć uczestników wspólnego studium do wykonania poniższych indywidualnych zadań pomagających im wzbogacić ich praktykę modlitwy. Poproś, by wdrożyli zalecane postawy i nawyki w swoją praktykę modlitwy w nadchodzącym tygodniu. Poproś, by przygotowali się do przedstawienia w następną sobotę, jak te zadania przyczyniły się do rozwoju ich wiary i przybliżyły ich do Jezusa.

Zadanie 1: Wyjątkowa modlitwa

Modlitwa będąca zwyczajem, na przykład przed posiłkami, może się stać mechaniczną czynnością do tego stopnia, iż zaraz po nie zapominamy, że się modliliśmy!

1. Podejmij wyzwanie zanoszenia do Boga przed posiłkiem wyjątkowej modlitwy, w której będziesz prosił o szczególne Boże błogosławieństwo.
2. Zamiast zwyczajnej modlitwy przed posiłkiem przeczytaj fragment psalmu zawierający modlitwę dziękczynną do Boga za Jego dobrodziejstwa.

Zadanie 2: Modlitwa wdzięczności

1. Kiedy dziękujesz Bogu, unikaj ogólników w modlitwie. Wymień konkretnie powody twojej wdzięczności.
2. Każdego ranka po przebudzeniu dziękuj Bogu za życie i za to, że Bóg budzi cię z duchowej śmierci.
3. Każdego wieczora przed udaniem się na spoczynek dziękują Bogu za wszelkie dobra otrzymane i doświadczone tego dnia.

Zadanie 3: Modlitwa nadziei

1. Zastanów się nad pozdrowieniem pierwszych chrześcijan „*Mara’ na’ tha!*” („O Panie, przyjdź!” (1 Kor 16,22).
2. W czasie każdej modlitwy kieruj myśli ku powtórnemu przyjsciu Jezusa. Proś Pana, by przyszedł.

Zadanie 4: Ciche, szczególne miejsce

1. Wybierz odpowiedni pokój w twoim domu, gdzie będziesz mógł się modlić.
2. Zaażnij to miejsce w taki sposób, by sprzyjało spokojowi i rozmyślaniu.

Zadanie 5: Czas pokory (zob. Tr 3,29)

1. Podczas swoich osobistych nabożeństw staraj się modlić klęcząc na kolanach.
2. Pomyśl o swojej duchowej martwocie w odłączeniu od Boga. Proś Boga, by napenił cię Duchem Świętym i wlał w ciebie nowe życie.

	MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI	KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI
	<ul style="list-style-type: none">• Przewodniki- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.• Pytania- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej. www.adwent.pl dział: Studium biblijne• Materiał do „Czasu misji”: https://adwent.pl/czas-misji	<ul style="list-style-type: none">• Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblii.• Propozycje dodatkowych zajęć.• Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.• Wspólnota, modlitwa <p>każdy czwartek, godz.20.00 Zoom: 856 5129 9515 Kod dostępu: Biblia</p>